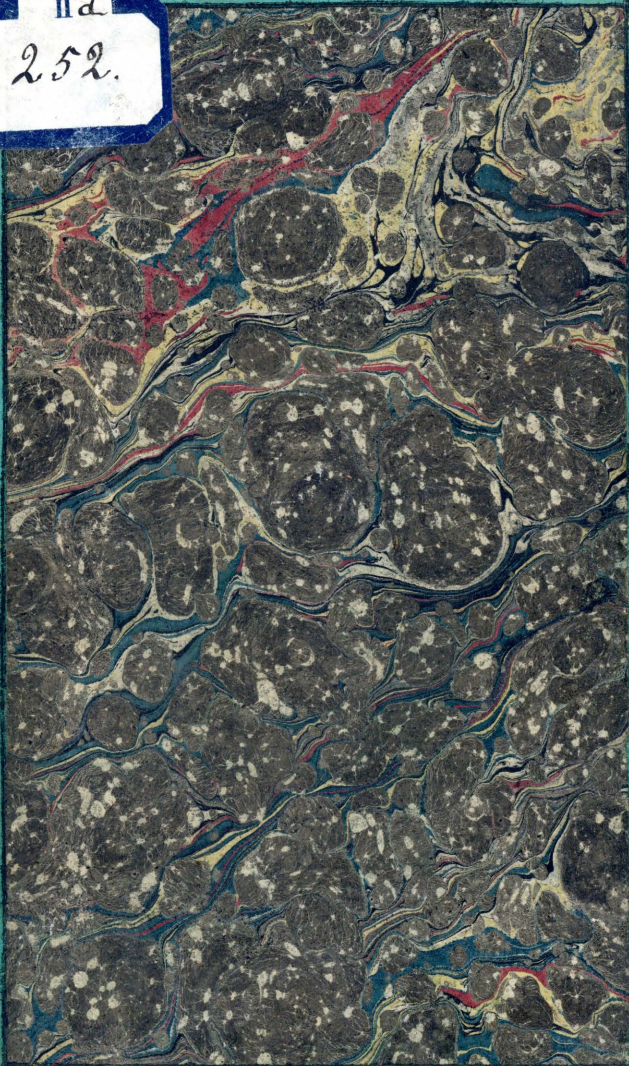

II d

252.

ANACREONTIS
CARMINA.

CUM

SAPPHONIS,

ET

ALCAEI

FRAGMENTIS.

Nec, si quid olim lufit ANACREON,

Delevit aetas —

HOR.

— Spirat adhuc amor

Vivuntque commiffi calores

AEOLIAE fidibus PUELLAE.

Idem.

Et te fonantem plenius aureo

Alcae plectro —

Exactos Tyrannos.

Id.

ΑΙ ΤΟΥ
ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
Ω, ΔΑΙ.

ΚΑΙ ΤΗΣ
ΣΑΠΦΟΥΣ,
ΚΑΙ ΤΟΥ
ΑΛΚΑΙΟΥ
ΛΕΙΨΑΝΑ.

—σπουδάζοντες, ἢτε παίζοντες.

GLASGOW:
IN AEDIBUS ACADEMICIS
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
MDCCLVII.

ΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ω, Δ Α Ι.

ΕΙΣ ΑΥΤΑΝ.

ΘΕΛΩ λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἄ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μᾶλλον ἤχει.
Ἡμεῖς νεῦρα πρῶην
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κἀγὼ μὲν ἤδον ἄθλος
Ἡρακλῆες· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.

6 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Χαίροίτε λοιπὸν ἡμῖν,
 Ἡρώες· ἡ λύρη γὰρ
 Μόνος ἔρωτας ᾄδει.

Β'. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
 Ὅπλα δ' ἔδωκεν ἵπποις,
 Ποδωκίην λαγωοῖς,
 Λέεσι χάσμι' ὀδόντων,
 Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκλὸν,
 Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
 Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
 Γυναιξὶν ἔκ' ἔτ' εἶχεν.
 Τί ἔν δίδωσι; κάλλος·
 Ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἀντ' ἐρχέων ἀπάντων.

Νικᾶ δὲ καὶ σίδηρον,
Καὶ πῦρ, καλή τις ἔσα.

Γ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκλος ἦδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτῃς,
Μερόπων δὲ φύλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντῃ·
Τότ' Ἔρως ἐπισαθείς μεν
Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρας;
Ὁ δ' Ἔρως, ἀνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κατέληνον

8 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Καλὰ νύκλα πεπλάνημαι.

Ἐλέησα ταῦτ' ἀκῆσας·

Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας

Ἀνέωξα. κ' βρέφος μὲν

Ἔσορῶ, φέροντα τόξον,

Πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.

Παρά δ' ἰσίνην καθίσας,

Παλάμαισι χεῖρας αὐτῷ

Ἀνέθαλπον· ἐκ δὲ χαίτης

Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.

Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,

Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν·

Τόδε τόξον ἐσὶ μοι νῦν,

Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

Τανύει δὲ, καὶ με τύπτει

Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἷσρος·
 Ἀνὰ δ' ἄλλελοι καχάζων,
 Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
 Κέρας ἀβλαβές μὲν ἐσι,
 Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Δ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναῖς τερεΐναις,
 Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
 Στορέσας, θέλω προπίνειν.
 Ὅ δ' Ἔρως χιτῶνα δῆσας
 Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
 Μέθυ μοι διακονεῖτω.
 Τροχὸς ἄρμαλος γὰρ οἶα,
 Βίότος τρέχει κυλιθεῖς·
 Ὀλίγη δὲ κεισόμεθα

10 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Κόνις, ὅσέων λυθέντων.
 Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
 Τί δε γῇ χέειν μάταια;
 Ἐμὲ μάλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
 Μύρισον, ῥόδοις δὲ κράτα
 Πύκασον, κάλει δ' ἐταίρην.
 Πρὶν ἔρως ἐκεί μ' ἀπελθεῖν
 Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Ε'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
 Μίξωμεν Διονύσω.
 Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
 Κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,
 Πίνωμεν ἀβρὰ γελῶντες.

Ῥόδον ὦ φέρισον ἄνθος,
Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰέλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον ἔν με, καὶ λυρίσω
Παρά σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς.
Μετὰ κέρης βαθυκόλπῃ
Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

ς. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφάνης μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνης συναρμόσαντες,
Μεθύομεν ἄβρὰ γελῶντες.

12 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κέρα
 Καλὰ κισσοῖσι βρέμοντας
 Πλοκάμοις φέρσας θύρας
 Χλιδανόσφυρος χορεύει.
 Ἄβροχαίτας δ' ἅμα κῆρος
 Στομάτων αἰδύ πνεόντων,
 Κατὰ πηκλίδων αἰθύρων
 Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
 Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
 Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ
 Καὶ τῇ καλῇ Κυθήρῃ
 Τὸν ἐπήρατον γεραίοις
 Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Ζ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἰακινθίνῃ με ράβδῳ

Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
 Ἐκέλευσε συντροχάζειν.
 Διὰ δ' ὄξεων μ' ἀναύρων
 Ευλόχων τε καὶ Φαράγων
 Τροχάοντα πείρειν ὕδρος.
 Κραδίῃ δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 Ἀνέβαινε, καὶ ἄπέσβην.
 Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 Ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπεν,
 Σὺ μὲν εἰ δύνῃ φιλήσαι.

Η'. ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
 Ἀλιπορφύροις τάπησι,
 Γεγανυμένος Λυαίῳ,
 Ἐδόκην ἀκροῖσι τάρσοις

14 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Δρόμον ὦκὺν ἐκτανύειν,
 Μετὰ παρθένων αἰθύρων.
 Ἐπεκερτόμεν δὲ παῖδες
 Ἀπαλώτεροι Λυαίῃς,
 Δακέθυμά μοι λέγοντες
 Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
 Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
 Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Θ'. ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 Πόθεν μύρων τοσούτων,
 Ὑπ' ἡέρος θέσσαι,

Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις ;
Τίς ἐσί, σοὶ μέλει δέ.
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
Κρατῆντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Λαβῶσα μικρὸν ὕμνον.
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν οἷας ἐκείνης
Ἐπισολὰς κομίζω·
Καὶ φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσιν.
Ἐγὼ δέ, κῆν ἀφῆ με,

16 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Δέλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
 Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 Ὄρη τε καὶ ἀγρὸς,
 Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
 Φαγῶσαν ἀγρίον τι;
 Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
 Ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτῷ.
 Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
 Πίῃσα δ' ἂν χορεύσω,
 Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 Πτεροῖσι συγκαλύψω.
 Κοιμαμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
Δαλισέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, κὲ κορώνης.

Ι'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἐρωτα κήρινόν τις
Νεινίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παρασὰς,
Πόσῃ θέλεις, ἔφην, σοι
Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι.
Ὅ δ' εἶπε δωριάζων,
Λάβ' αὐτόν, ὅππόσῃ λῆς.
Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.
Ἀλλ' ὃ θέλω συνοικεῖν
Ἐρωτὶ παντορέκτη.

Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 Δραχμῆς καλὸν σύννευον.
 Ἐρως, σὺ δ' εὐθέως με
 Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
 Καλὰ φλογὸς τακήσῃ.

ΙΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἀνακρέων, γέρον εἰ.
 Λαβὼν ἔσοπλον, ἄθρει
 Κόμας μὲν ἔκ' ἔτ' ἔσας,
 Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
 Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
 Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα· τῷτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μάλλον

Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

ΙΒ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι, θέλεις, ποιήσω,
Τί, σοι, λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σευ τὰ κῆφα
Θέλεις, λαβὼν ψαλίζω;
Ἡ μᾶλλον ἔνδοθεν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκείνος, ἐκθερίζω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
Ὑπορθρίαισι φωναῖς
Ἀφῆρπασας Βάθυλλον;

ΙΓ'. ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυθήβην

Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
 Ἐν ἔρεσιν βοῶντα,
 Λέγουσιν ἐκμανῆναι.
 Οἱ δὲ Κλάρη παρ' ὄχθαις
 Δαφνηφόροιο Φοίβης
 Λάλλον πιώντες ὕδαρ
 Μεμνηνότες βοῶσιν.
 Ἐγὼ δὲ τῷ Λυαίᾳ
 Καὶ τῷ μύρᾳ κορεσθεῖς,
 Καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΙΔ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω, θέλω φιληῆσαι
 Ἐπειθ' Ἐρως φιλεῖν με
 Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα

Ἄβελον, ἐκ ἐπείαθιν.
 Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
 Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
 Μάχη με πρὸς καλεῖτο.
 Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
 Καὶ δῆρα καὶ βοεῖην,
 Ἐμαρνάμην ἔρωτι.
 Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον,
 Ὡς δ' ἐκ ἔτ' εἶχ' οἷσδ' εἰς,
 Ἥσχαλλεν· εἴθ' ἑαυτὸν
 Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον. Ἄ ὡς
 Μέσον δὲ καρδίας με
 ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
 Μάτην δ' ἔχω βοεῖην.

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

ΙΕ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὐ μοι μέλει Γύγας, / *Τα Τυγῶ*
Τῷ Σάρδεων ἀνακλῶς.
Οὐθ' αἰρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπὴννιν.
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Κατασέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
Ὡς ἔν' ἔτ' εὐδί' ἐσὶ,
Καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,

Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·
Μὴ νῆσος, ἣν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

ΙΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς,
Εἰγὼ δ' ἐμὰς αἰλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζός, ἔχ' ἰ νῆες·
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
Απ' ὀμμάτων βαλὼν με.

ΙΖ'. ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥ.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἡΐφαισέ, μοι ποιήσον,
Πανοπλίαν μὲν ἔχ'.

24 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Τί γάρ μάχαισι κἄμοι;
Ποτήριον δὲ κοῖλον.
Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
Ποίει δέ μοι καὶ αὐτὸ,
Μήτ' ἄσρα, μήθ' ἀμάξας,
Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδεσσι κἄμοι;
Τί δ' ἄσρασιν Βοώτew;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας καὶ αὐτὸ,
Καὶ χρυσέας πατῆνας,
Ὅμῃ καλῶ Λυαίῳ,
Ἐρωτα κὲ Βάθυλλον.

ΙΗ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλὴ τέχνα, τόρυσσον

Ἐαρος κύπελλον ἡδύ,
 Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
 Ῥόδα φέρουσιν ὥρην.
 Ἀργύριον δ' ἀπλώσας,
 Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
 Τῶν τελετῶν, παραινῶ,
 Μὴ μοι ξένον τορεύσης,
 Μὴ φευκλὸν ἰσόρημα.
 Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
 Βάκχον εὐϊὸν ἡμῖν.
 Μῦσις νάμαλος ἢ Κύπρις
 Ὑμεναίοις κροτᾷσα.
 Χάρασ' Ἐρώτας ἀνόπλους,
 Καὶ Χαρίτας γελώσας
 Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,

26 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Εὐβότρυον, κομῶσαν.
 Σύναπτε κέρως εὐπρεπεῖς,
 Ἄν μὴ Φοῖβος ἀθύρη.

ΙΘ'. ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
 Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 Τί μοι μάχεσθ', ἐταῖροι,
 Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Κ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλῃ πότ' ἔση
 Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
 Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπλη

Πανδιόνος χελιδών.

Ἐγὼ δ' ἔσοπλον εἶην,

Ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με.

Ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,

Ὅπως αἰεὶ φορῇς με.

ὕδωρ θέλω γενέσθαι,

Ὅπως σὲ ψῶτα λῶσω.

Μύρον, γύναι, γενοίμην,

Ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείφω.

Καὶ ταινίη δὲ μασῶν,

Καὶ μάργαρον τραχήλῳ.

Καὶ σάνδαλον γενοίμην,

Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΚΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,

Βρομίῃς πιεῖν ἀμυσί·
 Ὑπὸ καῦματος γὰρ ἤδη
 Προποθεὶς ἀνασενάζω.
 Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνης,
 Στεφάνης δ', οἷς πυκάζω,
 Τὰ μέτωπά μιν ἑπικαίει·
 Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
 Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.

ΚΒ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
 Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
 Ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας
 Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
 Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
 Πηγὴ ῥέεσα πειθῆς.

Τίς ἂν ἐν ὄρῳν παρέλθοι
Καταγώγιον τοῖστον;

ΚΓ'. ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ Πλῆτος εἶγε χρυσῶ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρην φυλάττων·
Ἴν, ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' ἔδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεσι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην σενάζω;
Τί καὶ γόος προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,

30 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

ΚΔ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
Βιότῃ τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον,
Ὅν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
Μέθελέ με, φροντίδες·
Μηδέν μοι κ' ὑμῖν ἔσω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῃ.

ΚΕ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὄταν πίνω τὸν οἶνον,
 Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
 Τί μοι, τί μοι γόων,
 Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 Θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω.
 Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
 Πίωμεν ἔν τὸν οἶνον,
 Τὸν τῷ καλῷ Λυαίῃς.
 Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς,
 Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

ΚΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὄταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
 Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
 Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσαι,

Θέλω καλῶς αἶδειν.

Κισσοσεφῆς δὲ κῆμαι,

Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.

Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.

Φέρε μοι κύπελλον, ὃ παῖ·

Μεθύοντα γάρ με κῆϊσθαι

Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ΚΖ'. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,

Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,

Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς

Εἰσέλθῃ μεθυδότας,

Διδάσκει με χορεύειν.

ἔχω δὲ καὶ τι τερπνὸν

Ὅ τὰς μέθας ἐρασάς,

Μέλα κρότων, μεῖ' ὠδαῖς·
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ΚΗ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε,
Γράφε, ζωγράφων ἄρισε,
Ῥοδέης κοίρανε τέχνης,
Ἀπέεσαν, ὡς ἂν εἶπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἐταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Ἀπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνῃται,
Γράφε καὶ μύρρα πνεέσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις

Ἐλεφάντινον μέτωπον.

Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε.

Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,

Τὸ λεληθότως σύνοφρυον

Βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς

Ἀπὸ τῆ πυρὸς ποιήσον·

Ἄμα γλαυκόν, ὥς Ἀθήνης·

Ἄμα δ' ὑγρόν, ὥς Κυθήρης.

Γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,

Ρόδα τῷ γάλακτι μίξας.

Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῆς,

Προκαλόμενον φίλημα.

Τρυφερῶς δ' ἔσω γενεῖς

Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ
 Χάριτες πέτοινο παῖσαι.
 Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
 Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
 Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἔλεγχον.
 Ἀπέχει βλέπω γὰρ αὐτήν.
 Τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

ΚΘ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον ἔγω
 Τὸν ἐταῖρον, ὡς διδάσκω.
 Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
 Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
 Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
 Ἐλίκας δ' ἐλευθέρας μοι,

36 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς,
 Ἀφές, ὡς θέλῃσι, κείσθαι.
 Ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
 Στεφέτω μέτωπον ὄφρ' ὤς
 Κυανοτέρη δρακόντων.
 Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
 Κεκερασμένον γαλήνη·
 Τὸ μὲν ἐξ Ἄρῃος ἔλκον,
 Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
 ἵνα τίς τὸ μὲν φοβῆται,
 Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
 Ῥοδινὴν δ', ὅποῖα μῆλον,
 Χνοῖην ποίει παρειήν.
 Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδῆς
 Δύνασαι βαλεῖν, ποιήσον.

Τὸ δὲ χεῖλος, ἔκ' ἔτ' οἶδα,
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
Ἀπαλὸν, γέμον τε πειθῆς.
Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μέγα δὲ πρόσωπον ἔσω.
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον·
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Μεταμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρῶς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
Ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ,

38 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Παφίην θέλυσαν ἤδη.

Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,

Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι

Δύνασαι τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;

Λάβε μισθὸν, ὅσσον εἶπης.

Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῷτον

Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.

Ἦν δ' ἐς Σάμον πότε ἔλθης,

Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλης.

Λ'. Εἰς ἔρωτα.

Αἰ Μῆσαι τὸν Ἑρώτα

Δήσασαι σεφάνοισι

Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.

Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια

Ζητεῖ, λύτρα φέρσας,
 Λύσασθαι τὸν Ἑρώτα.
 Καὶ λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.
 Δαλεύειν δεδίδακται.

ΛΑ'. ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Ἀφές με, τὰς θεάς, σοι
 Πιεῖν, πιεῖν ἄμυσί.
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Ἑμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
 Χ' ὁ λευκόπτερος Ὀρέσης,
 Τὰς μητέρας κτανόντες.
 Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
 Πιὼν δ' ἑρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

40 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ἐμαίνειθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον.

Ἐμαίνειο πρὶν Αἴας,
Μέτ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἑκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ σέμμα τέτο χαίταις,
Οὐ τόξον, ἔ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΑΒ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίσασαι κατειπεῖν,
Εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,

Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 Μόνον ποιῶ λογισήν.
 Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
 Ἐρωτας εἴκοσιν θές,
 Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλας·
 Ἐπεὶ δ' ἐκ Κορίνθας
 Θές ὄρμαθ' ἐρώτων·
 Ἀχαΐης γάρ ἐσιν,
 Ὅπως καλαὶ γυναῖκες.
 Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
 Καὶ μέγρι τῶν Ἰώνων,
 Καὶ Καρίης, Ρόδου τε
 Δισχιλίους ἔρωτας.
 Τί φῆς αἰὲ κηρωθείς.
 Οὐπω Σύρος ἔλεξα,

Οὐ'πω πόθ'ες Κανώ'ες,
 Οὐ' τῆς ἅπαν' ἐχέσης
 Κρήτης, ὅπ'ε πόλεσσιν
 Ἔρως ἐποργιάζει.
 Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
 Τῶς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
 Τῶν Βακτρίων τε καὶ Ἰνδῶν
 Ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας;

ΛΓ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν
 Ἐτησίη μολᾷσα,
 Θέρει πλέκεις καλὴν
 Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
 Ἡ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
 Ἔρως δ' αἰεὶ πλέκει μευ

Ἐν καρδίῃ καλῇν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτερᾶται,
Ὁ δ' ὦόν ἐστιν ἀκμήν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοή δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοτῶν,
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὰς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
Πάλιν κύουσιν ἄλλας.
Τί μῆχος ἔν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσάττε
Ἐρωτας ἐκδοῆσαι.

ΛΔ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μὴ με φύγῃς, ὀρῶσα

Τὰν πολιάν ἔθειραν·
 Μηδ' ὅτι σοι πάρεςιν
 Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
 Τὰμὰ φίλτρα διώξης.
 Ὅρα, καὶν σεφάνοισιν
 Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 Ρόδοις κρίνα πλακέντα.

ΛΕ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος ἕτος, ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
 Σιδωνίην γυναῖκα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν,
 Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος

Ἐξ ἀγέλης ἔλαθεῖς
 Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

ΛΣ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τὰς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δέ μοι λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελόντων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 Ἀπαλὸν πόμα Λυαίᾱ·
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσεῆς Ἀφροδίτης.
 Πολιαὶ σέφῃσι κάραν.
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
 Τὴν ψυχὴν με κάρωσον.

46 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν ἐκ ἐπιθυμεῖ.

ΛΖ. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε, πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε, πῶς κύμα θαλάσσης
Ἀπαλύνεται γαλήνη.
Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε, πῶς γέρανος ὀδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονῶνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομὶς σέφεται νᾶμα.

Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

ΔΗ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Εγὼ γέρων μὲν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω.
Καὶ δέησιν με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον.
Ὁ νάρθηξ δ' ἔδεν ἔστιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέσω, καὶ μαχέσθω.
Εμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Εγκεράσας, φόρησον.
Εγὼ γέρων μὲν εἰμι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι

48 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Μιμῆμενος χορεύσω.

ΛΘ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἱανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μέσας.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτονται μέριμναι,
Πολυφρόντιδές τε βεβλαῖ
Ἐς ἀλικτύπας αἵτας.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθη γανώσας.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον
Στεφάνους ἀνθεσι πλέξας,

Ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,
Βίῳ τε μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κέρην
Κατέχων, Κύπριν αἶδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
Θιάσῃ τέρπομαι κέρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνον τὸ κέρδος,
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίισα.
Τὸ θανεῖν γὰρ μέγα πάντων.

Μ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἐρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
 Κοιμωμένην μέλιτταν
 Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
 Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεῖς
 Τὰς χειρὸς ὠλόλυξε.
 Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεῖς
 Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
 Ὄλωλα, μάτερ, εἶπεν,
 Ὄλωλα, καὶ ποθήσκω.
 Ὄφρις μ' ἔτυψε μικρὸς
 Πτερωτὸς, ὃν καλᾷσι
 Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 Ἀ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 Πονεῖ τὸ τὰς μελίττας,

Πόσον, δοκεῖς, πονῶσιν,
Ἔρως, ὅσας σὺ βάλλεις;

ΜΑ. ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ίλαροὶ πίνωμεν οἶνον·
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθῶντα μολπὰς,
Τὸν ὁμότροπον ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δί' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δί' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
Δί' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δί' ὃν εὐνάζει' ἀνία.
Τὸ μὲν ἔν πόμα κεραθὲν
Ἀπαλοὶ φέρσι παῖδες·

Τὸ δ' ἄχος πέφυγε μιχθὲν
 Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.

Τὸ μὲν ἔν πόμα λάβωμεν,
 Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.

Τί γάρ ἐσι σοι κέρδος

Ὀδυρωμένῳ μερίμναις;

Πόθεν, οἶδαμεν τὸ μέλλον;

Ὁ βίος βροτοῖς ἀδηλος.

Μεθύων θέλω χορεύειν,

Μεμυρισμένος δὲ παίζειν

Μετὰ καλῶν γυναικῶν.

Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν,

Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.

Ἰλαροὶ πίωνμεν οἶνον.

Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

ΜΒ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσῃ
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβῃ
Μεῖλ' συμπότῃ λυρίζῃ.
Στεφανίσκῃ δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μεῖλ' παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω, μάλιστ' πάντων.
Φθόνον ἔκ οἷδ' ἐμὸν ἦτορ·
Φθόνον ἔκ οἷδα δαϊκτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κῆφα.
Στυγέω μάχας παροίνῃς
Πολυκώμῃς κατὰ δαῖτας,

54 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Νεοθηλαῖσιν ἅμα κέραις
Υπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

ΜΓ'. ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέτλιξ,
Ὅτι δένδρέων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
Βασιλεὺς ὅπως, αἶδεις.
Σὰ γάρ ἐσι κεῖνα πάντα,
Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὅποσα φέρουσιν ὥραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.

Φιλέσσι μὲν σε Μῆσαι·
 Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
 Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
 Τὸ δὲ γῆρας ἔ σε τείρει,
 Σοφὲ, γηγενῆς, φίλυμνε,
 Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε·
 Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

ΜΑ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδόκεν ὄναρ τροχάζειν
 Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
 Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
 Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 Ἐδιῶκε, καὶ κίχανεν.
 Τί θέλει ὄναρ τὸ δ' εἶναι;
 Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς

56 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
Ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΜΕ'. ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα·
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ἠυτέλιζ' Ἐρώτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπε,

Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
 Ἐλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
 Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
 Ὅ δ' Ἄρης ἀνασενάξας,
 Βαρύ, φησὶν, ἄρον αὐτό.
 Ὅ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

μς'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
 Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
 Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
 Ἀποτυγχάνειν φιλεῖν.
 Γένος ἔδ' ἐν εἰς ἔρωτα·
 Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
 Μόνον ἄργυρον βλέπεις.
 Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός

58 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.

Διὰ τῷτον ἔκ ἀδελφός,

Διὰ τῷτον ἔ' τοκῆς·

Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτόν.

Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεθα

Διὰ τῷτον οἱ φιλῶντες.

ΜΖ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,

Φιλῶ νέον χορευτάν.

Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,

Τρίχας γέρων μὲν ἔσι,

Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ΜΗ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου

Φονίης ἀνευθε χορδῆς.

Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν·
 Φέρε μοι, νόμους κεράσσω,
 Μεθύων ὅπως χορεύσω.
 Ὑπὸ σῶφρονος δὲ λύσεως
 Μέλ' αὖ βαρβίτων αἰείδων,
 Τὸ παροίνιον βοήσω.

ΜΘ'. ΑΛΛΟ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε,
 Λυρικῆς ἄκχε Μῦσης·
 Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
 Ἐτεροπνόους ἐναύλεις·
 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
 Ἰλαράς τε καὶ γελώσας·
 Ὅ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
 Γράφε καὶ νόμους φιλεῶντων.

60 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ν'. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῇ,
 Νέον ἐν πότοις ἀταρβῇ,
 Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
 Τελέων θεὸς κατῆλθε·
 Ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
 Πότον ἄσονον κομίζων,
 Γόνον ἀμπέλῃ τὸν οἶνον,
 Πεπεδημένον ὀπώραις
 Ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν·
 Ἴν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
 Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 Ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
 Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
 Ἐσέτῃς φανέντος ἄλλῃ.

ΝΑ. ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟ-

ΔΙΤΗΝ.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
 Ἄρα τις μανῆϊσα τέχνα
 Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
 Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης·
 Ἄρα τις ὑπερθε λευκὰν
 Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
 Νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς,
 Μακάρων φύσιος ἀρχάν.
 Ὅ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν·
 Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
 Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
 Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
 Βρύον ὡς ὑπερθε λευκόν

Ἀπαλοχρόος γαλήνας
 Δέμας εἰς πλόον φέρσας,
 Ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.
 Ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
 Ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς
 Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 Μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
 Κρίνον ὡς ἴοις ἐλίχθεν,
 Διαφαίνεται γαλήνας.
 Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχῆνται
 Ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
 Δολερὸν νόον μερόπων
 Ἔρως, Ἴμερος, γελῶντες.
 Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
 Ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν,

Παφίης τε σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

NB. ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατῶσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτῶντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐραλὸν πίθοις ὀρῶντες
Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
Ὅν ὅταν πίνη γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,

64 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Πολιάς τρίχας τινάσσων.

Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας

Ἐρατὸς νέος ἔλυθεῖς

Ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν

Σκιερῶν ὑπερθε φύλλων

Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.

Ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων

Προδότιν γάμων γενέσθαι.

Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,

Τότε μὴ θέλυσαν ἄγχει.

Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος

Μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΝΓ'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρος μετ' ἥρος,

Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.

Συνεταιρεῖ αὖ'ξει μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τὸ δὲ καὶ βροτῶν τὸ χάρμα·
Χάρισίν τ' ἀγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε μεσῶν,
Γλυκὺ καὶ ποιῆντα πείραν
Ἐν ἀκανθίταις ἀταρποῖς,
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κέφαις
Προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος.
Ὡς σοφῶ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν,
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,

66 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.

Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;

Ῥοδοδάκτυλος μὲν ἡὼς,

Ῥοδοπήχες δὲ νύμφαι,

Ῥοδόχρως δὲ κ' Ἀφροδίτα

Παρά τῶν σοφῶν καλεῖται.

Τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ,

Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,

Τόδε καὶ χρόνον βιάται.

Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας

Νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.

Φέρε δὴ, φυὴν λέγωμεν.

Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης

Δεδροσωμένην Κυθήρην

Ἐλόχευε πόντος ἀφρῶ·

Πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην
 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς·
 Τότε καὶ ῥόδων ἀγνητῶν
 Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
 Πολυδαίδαλον λόχευμα.
 Μακάρων θεῶν δ' ὄμιλος,
 Ῥόδον ὥς γένοιτο, νέκταρ
 Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
 Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 Φυτόν ἄμβροτον Λυαίης.

ΝΔ. ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλῃην
 Ἐσορῶν, πάρεσιν ἦβη·
 Τότε δὴ τότε ἐς χορεῖν
 Ὁ γέρων ἐγὼ πλερῶμαι.

68 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Περίμεινόν με, Κυβήβα.
 Παράδος, θέλω σέφεσθαι.
 Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.
 Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δέ μοι τίς
 Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας,
 Ἴν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
 Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
 Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
 Χαριέντως δὲ μανῆναι.

ΝΕ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ ΩΔΑ-
 ΡΙΟΝ.

Ἐν ἰσχύιοις μὲν ἵπποι
 Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι
 Καὶ Παρθίους τις ἀνδρας

Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τὰς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἐπίσαμ' εὐθύς.
Ἐχθσι γάρ τι λεπτόν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

Τ Ε Λ Ο Σ,

Ε 3

Σ Α Π Φ Ο Υ Σ.

Ι. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διός, δολοπλόκε, λίσσομαί

σε,

Μή μ' ἄταισι, μήδ' ἀνίασι
δάμνα,

Πότνια, θυμόν.

Ἀλλὰ τῇδ' ἔλθ' αἶποτε, κατ'
ἔρωτα,

Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις, ᾗς πολ-
λάκ'

Ἐκλυες παῖρὸς δέδόμενον λιποῖσα
Χρύσειον ἦλθες,

Ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ'
ἄγον

Ὠκέες σρεθοὶ, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινεόντες ἀπ' ὠράν', αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

ΑἰΨα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ', ὦ μά-
καιρα,

Μειδιάσας ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἦρέ, ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι

Δεῦρο καλοῖμι.

Κ' ὅτ' ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε
πειθῶ,

Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς
σ', ὦ

Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
 Καὶ γὰρ αἰφεύγει, ταχέως διώξει·
 Αἰδὲ δῶρα μὴ δέχεται, ἀλλὰ δώσει·
 Αἰδὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
 Κ' ὅτ' ἰκελεύης.

Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ
 λῦσον

Ἐκ μεριμνᾶν ὅσσα δέ μοι τελέσ-
 σαι

Θυμὸς ἰμείρει, τέλεσον, σὺ δ'
 αὐτὰ

Σύμμαχος ἔσσο.

II. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Φαίνεται μοι κείνος ἴσος θεοῖσι,
 Ἐμμεν' ἀνὴρ, ὅς τις ἐναντίον τοι

Ἰζάνει, καὶ πλασίον αἰδὺ φωνέ-
 σας ὑπακχεί,

Καὶ γελώσας ἱμερόεν· τό μοι τὰν
 Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπτόασεν·
 Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ γὰρ
 αὐδᾶς

Οὐδὲν ἔθ' ἤκει.

Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσ' ἔαγ'· ἂν
 δὲ λεπτὸν

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμα-
 κεν·

Ὀμμάτεσσιν δ' ἔδεν ὄρημι βομ-
 βεῦ-

σιν δ' ἀκοαί μοι

74 ΣΑΠΦΟΥΣ.

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται τρό-
μος δὲ

Πᾶσαναίρεϊ· χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἐρμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγῃ δέοισα
Φαίνομαι ἅπνης.

Τ Ι Ν Α

Τ Ο Υ Α Λ Κ Α Ι Ο Υ

Λ Ε Ι Ψ Α Ν Α .

Ι.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον
δένδρεον ἁμπέλω.

II.

Ἵει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῷ μέγας
Χειμῶν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων
ῥοαί.*

Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν
τιθεῖς

Πῦρ, ἐν δὲ κίρνᾳς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα
Μαλθακὸν ἀμφὶ γνοφάλλον*—

III.

Τέγγε πνεύμονας οἶνω· τὸ γὰρ
ἄστρον περιτέλλεται,
Ἄδ' ὦρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ
ὑπὸ καύματος.---

IV.

--Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλίν-
 δεται, (σον, ναῖ

Τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ', ἀν' τὸ μέ-
 Φορήμεθα σὺν μελαίνα,

Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.
 καλὰν (ἔχει

Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν
 Λαῖφος δὲ πᾶν ἀδηλον ἦδη,

Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό,
 Χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.---

V.

Τὸ δὲ εὖ γε κύμα τῷ προτέρῳ νε-
 ομασίχει, (ἄντλην

Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλήν

Ἐπεὶ κ' ἡ ναὸς ἐμβαίνει κατακό-
ρων.---

VI. (κῶ,

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλ-
Πᾶσα δ' ἄρει κεκόσμηται σέγη,
Λαμπραῖσι κυανέαισιν· κατ' ἄν
Λευκοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λό-
φοι

Νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀ-
γάλματα.

Χάλκεια δὲ πασσάλοις κρυπ-
τοῖσιν (δες

Περίκείμεναι λαμπραὶ κυανί-
Ἔρκος ἰσχυροβελὲς· θώρακες τε
νέῳ λίνῳ

Κοῖλαι τε καλασπίδες βεβλημέ-
ναι·

Πάρ δὲ χαλκιδικαὶ σπάθαι·

Πάρ δὲ ζώματα πολλὰ, καὶ κυπ-
πατρίδες.

Τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθαι, ἐπειδὴ
πρώτιστα ὑπὸ ἔργον ἔσαμεν τόδε.

VII.

Ἰὼ Πάν! Ἀρκαδίας μεδέων κλε-
ενναῖς (μαῖς

Ὀρχησά, βρόμει, ἰὼ Πάν! ἐπ' ἐ-
Εὐφροσύναις, ταῖς αἰοδαῖς αἶδε
κεχαρημένος

Ἐνικήσαμεν ὥς ἐβελόμεθα,

Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοί, φέροντες

Παρά Πανδρόσῃ, ὥς φίλην Ἀ-
θηναῖαν.

VIII.

ΕΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΝ
ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ
Υ Μ Ν Ο Σ.

Ἐν μύρτῃ κλαδὶ τὸ ξίφος φο-
ρήσω

Ὡς περ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

Φίλιπα Ἀρμόδι! ἔπαυτέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν
εἶναι,

Ἴνα περ ποδώκης Ἀχιλλεὺς,

Τυδείδην τε φασὶ τὸν ἑσθλὸν Διο-
μήδεα.

Ἐν μύρτῃ κλαδί τὸ ξίφος φο-
ρήσω,

Ὡς περ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις, (νέτην.
Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαι-

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ'
αἶαν,

Φίλταθ' Ἀρμόδιε καὶ Ἀριστογείτων!
Ὅτι τὸν τύραννον κτανέτον,
Ἰσονόμος τ' Ἀθήνας ἐποίησάτον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

II^d
252

